

ת"פ 16041/01/19 - מדינת ישראל נגד אבי יוסיפוב

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 16041-01-19 מדינת ישראל נ' יוסיפוב

בפני
בעניין: כבוד השופטת, סגנית הנשיאה אפרת פינק
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אבי יוסיפוב

הנאשם

נוכחים

התובעת עו"ד שרית מרום

הנאשם עצמו

ב"כ הנאשם עו"ד דגנית משעלי

גזר דין

מבוא

1. בהכרעת הדין מיום 10.07.19 הורשע הנאשם, לפי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
לפי כתב האישום, בבוקר יום 13.6.18, עת עמד המתלון, יליד 1947, בסמוך למכוניתו בתחנת מוניות גורדון בקניון רחובות, הגיע הנאשם למקום במוניתו על מנת להוריד נוסע. בנסיבות אלה, בין השניים התגלע ויכוח לאחר שהנאשם סבר כי המתלון חוסם את מקום הורדת הנוסעים במכוון. המתלון החל לנסוע מהמקום והנאשם נסע בעקבותיו. בהמשך, חסם הנאשם את רכבו של המתלון באמצעות מוניתו וניגש לכיוון המתלון, אשר גם יצא מרכבו. הנאשם החל להכות את המתלון באגרופים בפניו, תוך שהמתלון מנסה להתגונן באמצעות ידיו ובוטט בנאשם. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלון קרע בשפה העליונה שהצריך תפירה כירורגית, פצע מדמם ברקה ופצע מדמם בזרוע ימין.
2. לפי הסדר טיעון, נשלח הנאשם לעריכת תסקיר שירות מבחן בעניינו, ללא הסכמה עונשית.

תסקיר שירות מבחן

3. שירות המבחן, בתסקירו מיום 7.11.19, ציין כי הנאשם בן 33, נשוי, אב לשלושה ילדים קטינים ואשתו

בהריון. הנאשם בעל תעודת בגרות ושירת שירות צבאי מלא. מאז שחרורו עבד הנאשם כנהג בחברות שונות ומזה שמונה שנים הוא עובד כנהג מונית. אחיו של הנאשם נפגע בתאונת דרכים וסובל מפוסט טראומה. הנאשם תיאר קונפליקט שהתפתח באופן בלתי צפוי בינו ובין נהג מונית אחר, סביב הפרעה של הנהג השני לנסיעתו. עוד תיאר התלקחות מהירה, ללא תכנון מוקדם, התנהגות אימפולסיבית וקושי מצדו למנוע ההסלמה במהלך העימות. הנאשם חווה מבוכה בשל תקיפת אדם מבוגר, הוא נפגש עם המתלונן ואף התנצל בפניו.

להתרשמות שירות המבחן, הנאשם בעל יכולות לתפקד באופן יציב ונורמטיבי, הוא מחויב לתפקידיו השונים, הן במשפחת מוצאו והן כבן זוג ואב. עוד התרשם שירות המבחן, כי הנאשם מגלה יכולת לוויות דחפים, אינו מאופיין באימפולסיביות, מסוגל לראות צרכי האחר ולהתייחס בביקורתיות לעצמו, תוך הבעת אמפתיה כלפי המתלונן. הנאשם מכיר באחריותו האישית לבחירותיו הפוגעניות. מכאן העריך שירות המבחן כי קיים סיכון נמוך להישנות התנהגות אלימה. שירות המבחן המליץ לשקול בחיוב ביטול הרשעתו של הנאשם על מנת שלא לפגוע בעבודתו כנהג מונית ולצד זאת להטיל עליו צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות ופיצוי למתלונן.

טענות הצדדים לעונש

4. באת כוח התביעה טענה, כי יש לסיים ההליך בהרשעתו של הנאשם. לטענתה, לא מתקיימים התנאים לסיום הליך ללא הרשעה, הן לאור הנסיבות בהן בוצעה העבירה במהלך עבודתו של הנאשם כנהג מונית והן משלא הוכח נזק קונקרטי.
5. עוד טענה, שכתוצאה מביצוע העבירה בה הורשע הנאשם נפגעו הערכים החברתיים של הגנה על בטחונו של אדם ושלוות חייו. לטענתה, מידת הפגיעה היא גבוהה. הנאשם תקף וחבל במתלונן יליד 1947. לאחר הוויכוח בין הנאשם והמתלונן, הנאשם יכול היה למנוע את האירוע, אולם הוא נסע אחרי המתלונן ותקף אותו עד זוב דם, תוך איבוד שליטה והתנהלות אימפולסיבית. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלונן נזק חמור.
6. מכאן טענה, כי מתחם העונש ההולם את העבירה מושא כתב האישום, נע בין מאסר שיכול ויבוצע בדרך של עבודות שירות ובין מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים.
7. עוד הוסיפה וטענה באת כוח התביעה, כי בקביעת העונש ההולם בתוך המתחם יש לקחת בחשבון את הנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה: הנאשם נשוי ואב לקטינים; הנאשם נעדר עבר פלילי; הנאשם הודה במיוחס לו ונטל אחריות על מעשיו; הנאשם לא שולב בהליך טיפולי.
8. לאור האמור, טענה כי אין להיעתר להמלצת שירות המבחן, אלא יש להטיל על הנאשם מאסר לתקופה של 6 חודשים, שיכול ויבוצע בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופיצויים.
9. באת כוח הנאשם טענה, לעומת זאת, כי יש לבטל את הרשעתו של הנאשם.
10. לטענתה, הנאשם אמנם ביצע עבירה חמורה של תקיפה הגורמת חבלה, אולם האירוע חריג להתנהלותו של הנאשם.
11. עוד הוסיפה, כי יש לקחת בחשבון את הנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירות: הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו, מכיר בפגיעה במתלונן והביע אמפתיה. הנאשם מתייחס באופן ביקורתי להתנהגותו ולא משליך אחריות על המתלונן. הנאשם מביע חרטה והתנצל בפני המתלונן; הנאשם נעדר עבר פלילי וזו הסתבכותו הראשונה עם רשויות אכיפת החוק, הנאשם נשוי, אב לשלושה קטינים ואשתו הרה; הנאשם עובד על רכב ציבורי כבר שנים רבות; מתסקיר שירות המבחן עולה, כי האירוע חריג לנאשם הנעדר

דפוסיים עבריינים וכי אין סיכון להישנות עבירה בעתיד.

12. עוד הוסיפה וטענה, כי הנאשם אמנם לא עבר הליך טיפולי, אולם זאת משום ששירות המבחן לא סבר שיש צורך בטיפול.
13. לטענתה, הנאשם נהג מונית והרשעה עלולה לפגוע בו, אולם מכל מקום, הפסיקה הגמישה בשנים האחרונות את דרישת הנזק הקונקרטי וכל תיק נבחן לפי נסיבותיו.
14. מכאן, עתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן ולבטל את הרשעתו של הנאשם.
15. בדברו האחרון מסר הנאשם כי הוא בן 33, אב ל-4 ילדים ומשמש כנהג מונית כ-9 שנים. עוד ציין, כי זו הסתבכותו הראשונה עם רשויות אכיפת החוק. הנאשם הביע חרטה וצער על שאירע והוסיף, כי אירוע זה לא יקרה בעתיד. עוד מסר, כי חשוב לו לשמור על מקום עבודתו, הוא עובד כל יום מלבד שבת 12 שעות. הנאשם ביקש את התחשבות בית המשפט.

דין והכרעה

האם יש מקום לביטול הרשעתו של הנאשם?

16. כידוע, בעניינו של בגיר, ההרשעה היא הכלל וביטולה הוא החריג. לפי ההלכה אשר נקבעה זה מכבר בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997). הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר התנאים הבאים: האחד, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים; השני, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ראו גם: ע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** (3.3.13); רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (1.1.13); ע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נ' קליין** (4.9.09); ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.07)).
 17. עוד נפסק, כי על הנאשם המבקש לבטל את הרשעתו להראות שהותרת ההרשעה על כנה תפגע בו באופן קונקרטי ולא די בהעלאת תרחיש שלפיו עלול להיגרם לנאשם נזק בעתיד (רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (24.4.14); רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל** (4.3.13); רע"פ 8627/12 **הנסב נ' מדינת ישראל** (31.12.12)).
 18. במקרה הנדון, אין מכלול הנסיבות מצדיק סיום ההליך ללא הרשעה.
 19. ראשית, לנסיבות ביצוע העבירה - אמנם, אין בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה מחסום המונע, כשלעצמו, סיום הליך ללא הרשעה. אולם, כפי שאף עולה מהפסיקה שהגישה באת כוח הנאשם, סיום הליך ללא הרשעה בנסיבות דומות קשורה בטבורה להוכחת נזק קונקרטי, לגיל צעיר או לנסיבות אישיות חריגות אחרות (ראו, למשל: ת"פ (כ"ס) 39164-10-16 **מדינת ישראל נ' כהן** (6.9.17); ת"פ (ראשל"צ) 37915-11-17 **מדינת ישראל נ' גפסון** (2.4.19); ת"פ (חי') 55221-06-17 **מדינת ישראל נ' עלימי** (11.12.18)).
- לא ניתן להתעלם, בהקשר זה, מנסיבות העניין שלפניי. על רקע ויכוח של מה בכך, נסע הנאשם בעקבות המתלונן, יליד 1947, חסם את רכבו, ניגש לעברו והחל להכותו באגרופיו בפניו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלונן קרע בשפה העליונה מימין שהצריך תפירה כירורגית, פצע מדמם ברקה שמאל ופצע מדמם בזרוע ימין. מכאן, שמדובר בתקיפה הגורמת חבלה ברף בינוני כלפי אדם בן למעלה מ-70 שנה. ברי, כי בנסיבות אלו פסיקה שעניינה בתגרה שבה שני הצדדים היו מעורבים אינה רלוונטית (ראו, למשל: ת"פ (רמ') 830-01-17 **מדינת ישראל נ' בן אבו** (3.1.19)).

20. שנית, לנסיבותיו האישיות של הנאשם - רוב רובן של הנסיבות האישיות עומדות אמנם לזכותו של הנאשם, אשר הודה במיוחס לו, נטל אחריות על מעשיו, הביע חרטה ואמפתיה כלפי המתלונן ואף התנצל בפניו. הנאשם נעדר עבר פלילי וזו הסתבכותו הראשונה עם רשויות החוק; כן עומדות לזכותו נסיבות אישיות. שירות המבחן המליץ אמנם לסיים ההליך ללא הרשעה לאור חריגות ההליך לאור חייו של הנאשם. אולם, לא הונחה תשתית בדבר נסיבות חריגות או יוצאות דופן או פגיעה בהליך שיקומי. הנסיבות האישיות של הנאשם ישמשו, אפוא, לזכותו של הנאשם בקביעת העונש בתוך המתחם.

21. שלישית, לעניין הנזק הקונקרטי - הנאשם משמש אמנם כנהג מונית. אולם, לא די בכך על מנת להוכיח כי הרשעתו תוביל לפגיעה בעבודתו כנהג מונית. בכגון דא כבר נקבע, כי אין הוראת חוק השוללת או מתלה רישיון נהיגה כנהג מונית ממי שהורשע בדין (ע"פ 71507/07 יוסף נ' מדינת ישראל (24.3.08)).

22. מכאן, כי לא מתקיימים התנאים החריגים לסיום ההליך ללא הרשעתו של הנאשם.

קביעת מתחם הענישה

23. בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירה אותה ביצע הנאשם יתחשב בית המשפט **בערך החברתי** הנפגע מביצוע העבירה, **במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה** הנהוגה **ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**.

24. במעשיו פגע הנאשם בערכים החברתיים של הגנה על שלומו, גופו, שלווה נפשו ובטחונו של אדם. הפגיעה בערכים החברתיים היא ברף בינוני לאור נסיבות ביצוע העבירה שכבר פורטו.

25. על מדיניות הענישה המקובלת ביחס לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ברף בינוני, ניתן ללמוד ממדיניות הפסיקה הרלוונטית (ראו למשל: (ראו, למשל: רע"פ 3681/19 **שבתאי נ' מדינת ישראל** (13.6.19); רע"פ 3158-18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (26.6.18); רע"פ 8781/16 **הלפרין נ' מדינת ישראל** (16.4.18); רע"פ 1402/15 **טלי נ' מדינת ישראל** (4.3.15); רע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** (10.6.14); עפ"ג (חי') 69615-07-17 **נוסקוב נ' מדינת ישראל** (19.10.17); עפ"ג (י-ם) 51003-10-14 **מדינת ישראל נ' אדלרסברג** (24.12.14); ת"פ (רח') 25305-07-18 **מדינת ישראל נ' נויברג** (15.4.19)).

26. כאן המקום להעיר, כי הפסיקה שהגישה התביעה אינה מתאימה למתחם, הואיל ועניינה בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה לצד עבירות נוספות (רע"פ 4968/14 **פייבושנקו נ' מדינת ישראל** (17.7.14)).

27. לאור האמור, מתחם העונש ההולם את העבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בנסיבות המקרה, נע בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של 8 חודשים, לצד ענישה נלווית.

העונש ההולם בתוך המתחם

28. בקביעת העונש ההולם בתוך המתחם לקחתי בחשבון את הנסיבות הבאות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה:

לזכותו של הנאשם עומדת הודאתו במיוחס לו, נטילת אחריות על מעשיו, הבעת צער על פגיעתו במתלונן והבעת אמפתיה כלפיו. הנאשם אף התנצל בפני המתלונן; הנאשם נעדר עבר פלילי וזו הסתבכותו הראשונה עם רשויות אכיפת החוק; הנאשם נשוי, אב ל-4 ילדים, עובד כנהג מונית ומפרנס את משפחתו;

מתסקיר שירות המבחן, עולה כי הנאשם מתנהל באופן יציב ונורמטיבי, מגלה יכולת לווטוסות הדחפים, אינו מאופיין

באימפולסיביות, מסוגל לראות את צרכי האחר ולהתייחס בביקורתיות כלפי עצמו. להערכת שירות המבחן, ישנו סיכון נמוך בלבד להישנות התנהגות אלימה מצדו של הנאשם, המורתע מההליך הפלילי. עוד העריך שירות המבחן, כי אין צורך בהליך טיפולי ומכאן הסתפק בהמלצה על צו שירות לתועלת הציבור בלבד.

29. לאור כל האמור, מירב הנסיבות נוטות לכיוון המקל בתוך מתחם העונש ההולם ויש להטיל על הנאשם עונש בתחתית המתחם הכולל מאסר על תנאי, צו שירות לתועלת הציבור ופיצוי למתלונן, שיש בו כדי לשקף את הנזק שגרם לו.

סוף דבר

30. לפיכך, **אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים, והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מהיום לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע;

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים, והתנאי הוא שבמשך שנתיים מהיום לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון;

ג. צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות.

רשמתי לפניי את נכונות הנאשם לבצע את צו השירות לתועלת הציבור. מובהר בזאת, כי כל חריגה מהוראות שירות המבחן עלולה להוביל לביטול גזר דינו וגזירת דינו מחדש;

ד. הנאשם ישלם למתלונן, עד תביעה מספר 7, פיצויים בסכום של 3,000 ₪. את הפיצויים ישלם ב-3 תשלומים שווים ורצופים, הראשון עד ליום 1.2.20 והיתרה עד ל-1 לכל חודש קלנדרי שלאחר מכן.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"א טבת תש"פ, 08 ינואר 2020, במעמד הצדדים.